

Geliefde broeders en zuster

Sinds twee en een halve maand zijn we begonnen met het werk in het internaat. De inschrijvingen verliepen snel, het internaat was in een mum van tijd vol. Sommige kinderen werden op een wachtlijst gezet. Veel kinderen zijn dit jaar voor het eerst in het internaat waaronder vooral eerste en tweedeklassers. De kleintjes hebben vaak veel begeleiding nodig en dat is niet zo eenvoudig omdat er per groep maar twee leidsters zijn die de kinderen helpen met het huiswerk. We zijn blij met de practicantes die ons een jaar meehelpen. De eerste drie maanden zijn altijd de moeilijkste. Na de vakantie kost het de kinderen om weer in het ritme te komen en voor de eersteklassers om te wennen aan het internaat. We bidden voor elkaar en met elkaar dat de Here ons de kracht, het geduld, de liefde en de wijsheid zal geven voor het werk met de kinderen. Na drie maanden zijn de meeste kinderen gewend aan het dagritme en worden ze rustiger, al zijn er altijd uitzonderingen. De laatste jaren hebben we regelmatig te maken met kinderen die in opstand komen als ze hun huiswerk moeten maken en agressief reageren op de leidsters die het voor elkaar moeten krijgen dat het huiswerk gemaakt wordt. De reden dat de kinderen bij ons komen is dat de ouders niet terecht komen met hun kinderen dat ze thuis hun huiswerk niet willen maken. Een van de oorzaken van dit fenomeen is „de mobiele telefoon„. Aan het begin van het schooljaar hebben we dus te maken met mokkende kinderen die achter hun schrift zitten en niet willen schrijven, uit woede de punt van hun potlood keer op keer breken, de blaadjes van hun schrift verfrommelen of scheuren en na een uur nog niets hebben gedaan. Dan heb je geduld en wijsheid nodig om een manier te vinden dat zulke kinderen zover komen dat ze willig worden om net als de anderen hun huiswerk te maken.

Ik werk met grotere kinderen, met meisjes uit de vijfde en zesde klas. Daarmee heb je andere problemen. Zo had ik een voorval met de vijfdeklassers. Na twee en een halve maand was het tijd om na te gaan of alle themas waren geschreven. Sommige meisjes gingen regelmatig niet naar school en kwamen dan ook niet in het internaat. Dus moest ik controleren of ze alle themas hadden geschreven. Dat was dus even schrikken. Twee van de negen waren trouw en hadden zo goed als alles geschreven. Bij de andere zeven ontbraken een heleboel themas en ook een heleboel rekenopgaven die ze in de klas hadden moeten maken. Hoe was dat mogelijk? Het kwam eruit dat in plaats van hun rekenwerk te maken waren ze aan het praten. hun lerares had me al eens gezegd dat het klets-kousen waren maar niet dat ze niets uitvoerden tijdens de les. Dat werd dus naschrijven. Vier schoolborden waren nodig om alle namen op te schrijven en wat er ingehaald moest worden. Nu na twee weken zijn de meeste meisjes „al dia„ hebben ze alles nageschreven. Nu ga ik elke middag als ik uit de boekwinkel kom bij het internaat van de jongens langs om te vragen wat ze op school hebben gedaan en welk huiswerk ze hebben. De meisjes weten dit, ik hoop dat ze geleerd hebben dat het beter is om goed mee te doen in de klas.

Twee van de meisjes uit de zesde klas zijn tot geloof gekomen in de Here Jezus, hebben Hem gevraagd in hun leven te komen. Een van hen is de dochter van onze pastoor. We zijn blij met ieder kind dat deze stap in het geloof doet. Tijdens de bijbelstudies is het me opgevallen dat een aantal meisjes niet openstaan voor het Woord. Het zijn Bruna, Airi, Ami, Arely, Itzel en Kendra. Wilt u met ons meebidden dat hier verandering in komt?

Ik wil u allemaal heel hartelijk bedanken voor uw gebed en gaven

Tonnie de Jong.